

LASSIE - reeks door HENRI ARNOLDUS

1. Lassie de trouwe vriend	11. Lassie komt te hulp in de watersnood
2. Lassie brengt redding	12. Lassie en het geheim van de oude Farm
3. Lassie in de sneeuwstorm	13. Lassie op avontuur met Jeff en Porky
4. Lassie laat niet los	14. Lassie in gevecht op het geheimzinnig eiland
5. Lassie ruikt onraad	15. Lassie en de chimpansee
6. Lassie grijpt in	16. Lassie krijgt gezelschap
7. Lassie op speurtocht	17. Lassie brengt geluk
8. Lassie wordt ontvoerd	
9. Lassie redt Gramps	
10. Lassie is verdwaald	

TEXAS RANGERS - reeks door HENRI ARNOLDUS

1. Zwarte Ruiters in de val	7. Rovers langs de Rio Grande
2. Achtervolging in de Woestijn	8. Autodieven in een Havenwijk
3. Wilde Jacht op Mell Brock	9. Paardendieven
4. Geheim van Sam Bass	10. Aanval uit de Lucht
5. De Indianen vallen aan	11. De geheimzinnige Ranch
6. De Goudsmokkelaars	12. De valse munters

RIN TIN TIN - reeks door ALBERT VAN NERUM

1. Is Sheriff Porter schuldig ?	4. De Wilde Hengst
2. De aanval op Fort Apache	5. Het Verraad van Gele Vos
3. De giftige Pijl	6. James Quinn de scherpschutter

FURY - reeks door RENE VAN NERUM

1. Fury en de Paardendieven	4. De Rode Tomahawk
2. Onrust op Broken Wheel Ranch	5. Avontuur in geel Rotswoud
3. De Prairie roept !	6. Wildstropers in de val !

SEA HUNT - reeks door CAREL BEKE

1. Op jacht naar de Spaanse schatten	3. De Jacht op de Ruimte-Raket
2. De Heldendaad van Danny Davis	4. Gevaar onder water

CIRCUS BOY - reeks door CAREL BEKE

1. De geheimzinnige kolonel	2. De Leeuwentemmer

TANTE LIEVE'S vertelboeken

1. Eerste Vertelboek	3. Derde Vertelboek
2. Tweede Vertelboek	4. Vierde Vertelboek

SCHIPPER NAAST MATHILDE - door E. WINTERS

1. Alles loopt in 't honderd	3. Het grote lot
2. Mathias op Apenjacht	4. De inbreker

VADER WEET HET BETER !

Het goede voorbeeld

door

RONALD FLEMING

Antwerpen — Amsterdam
N.V. ZUID-NEDERLANDSE UITGEVERIJ

Wie er in dit boek meespelen

MARGARET ANDERSON is de jonge moeder van het levendig gezin. Zij moet onder alle omstandigheden haar gezond verstand laten spreken en zij slaagt daar wonderwel in. Hoewel het niet altijd van een leien dakje gaat.

JIM ANDERSON is de grote sterke man van de Andersons. Hij is de rijzige verschijning, de trots van zijn zoon en de lieveling van zijn dochters en vrouw. Hij weet het beter... of meent dit althans. Blijkt het dan anders, ja dan krijgt vader Anderson er wel eens een grijze haar bij.

BUD ANDERSON is een flinke knaap en na vader, de enige mannelijke Anderson. Maar Bud heeft zijn eigen problemen, echte jongensproblemen die hij niet altijd zonder moeilijkheden kan oplossen.

BETTY ANDERSON is al bijna een jonge dame. Zij is de flinke oudste dochter hoewel zij soms wel wat pedant lijkt.

KATY ANDERSON is de benjamin van

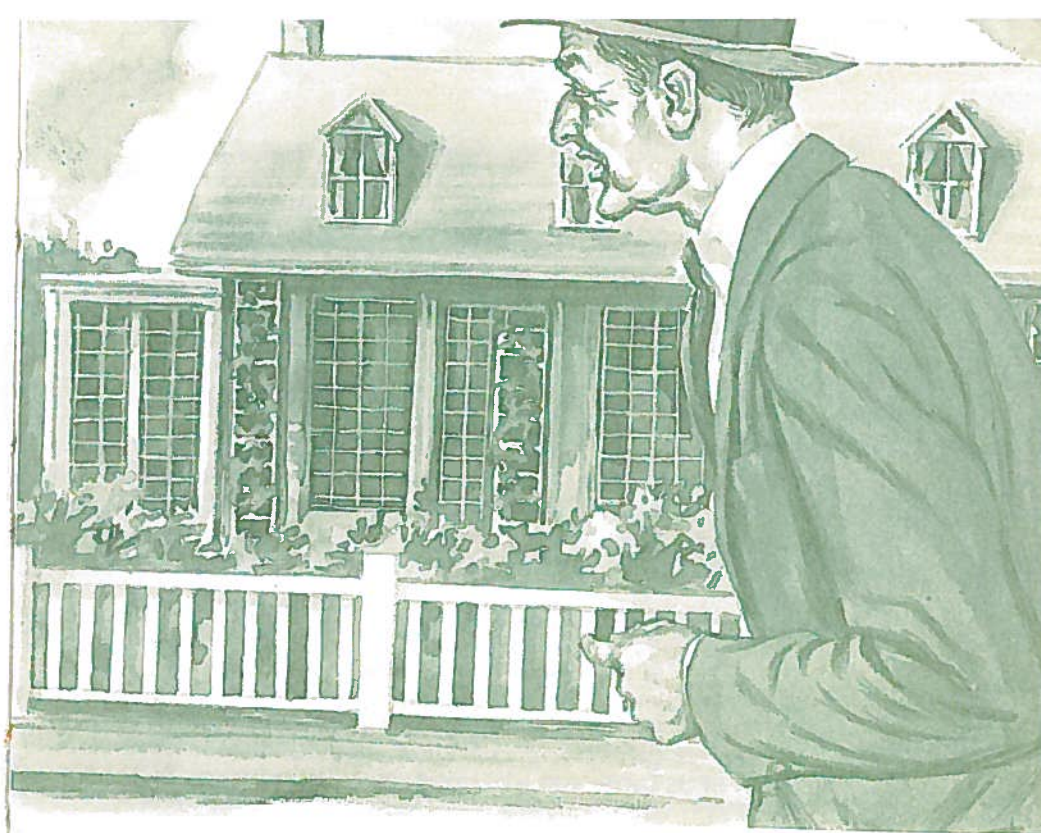
1. EEN LUIE TROEP

Het was intens stil in het mooie groene landhuis van de Andersons. Geen zuchtje viel waar te nemen. Buiten hing nog de trillende lucht van een stik hete dag en in de kamers van het huis, was het heerlijk koel achter de gesloten luiken. Zelfs nadat de zes slagen van de pendule door het gordijn van de stilte scheurden, bracht dit geen leven bij en de stilte die daarna weer intrad was even diep als voorheen. Jim Anderson had zijn auto in de werkplaats van Sam achtergelaten voor een kleine reparatie, en kwam nu zachtneuriënd de straat door gestapt. Het deed een man, die een hele dag op kantoor doorbracht en bovendien nog alle verplaatsingen maakte met de wagen, wel eens goed zijn benen te kunnen reppen, bedacht hij. Vader Anderson stootte het tuinhekje open en keek vergenoegd naar zijn mooie tuin. Het was fijn zo'n huis en zo'n tuin te bezitten. Hij richtte de blik naar het prettige houten landhuis met de slierten klimop, en zijn glimlach werd nog breder. Hij was zo ingenomen met zijn gedachten dat hij geen aandacht besteedde aan de ongewone stilte, die helemaal niet strookte met de aanwezigheid van een levendig gezin zoals het zijne.

Vader Anderson stak zijn hand in zijn zak en haalde zijn huisleutel te voorschijn. Zacht klikte het slot en de deur draaide open. Net op dat ogenblik weerklonk een stem van uit de keuken. „Bud, breng me even de kleine ladder wil je?”

Vader bleef belangstellend luisteren, er kwam geen reactie uit de woonkamer. Langzaam gleed zijn blik naar het midden van het vertrek. Ontsteld bleef hij staan, zijn hand met de sleutel nog steeds bij de halfgeopende deur. Op zijn buik op het kleed lag zijn zoon, Bud Anderson, met zijn neus in een boek gedrukt. Hij scheen geen oren te hebben voor wat er in de wereld rondom hem gebeurde. Zijn wangen gloeiden en zijn ogen verslonden de tekst, waar hij mee bezig was. Vader wachtte belangstellend af. Opnieuw weerklonk de stem uit de keuken en vader hoorde hoe moeder haar verzoek herhaalde.

„Bud? Bud, heb je mij gehoord? Wil je wel eens spoedig de kleine ladder brengen!”

Nu scheen er toch wat leven in de lezende gestalte te komen. Zonder het hoofd te verheffen, riep Bud op een zeurtoon. „Ik ben al weg, moeder!”

Moeder riep opnieuw: „Betty dek jij de tafel al, meisje!”

Vader Anderson stond nog steeds op zijn plaats genageld, niemand had hem gezien tot dusver. Zijn blik flitste nu naar Betty, de oudste dochter, die met bengelende benen in een fauteuil lag. In haar handen hield zij een modeblad en zij kauwde ogenschijnlijk een enorme prop kauwgom, want haar mond zweefde van links naar rechts over haar prettig gelaat.

„Ik ben al bezig moeder!” antwoordde zij.

Vaders wenkbrauwen wipten verbolgen de hoogte in. Wel heb je me nou, dacht hij kwaad, nemen die me een gewoonte aan.

Opnieuw drong moeders stem tot hem door, dit keer was de vraag tot de kleinste van het gezin gericht.

„En Katy?”

„Ja mams...”

De benjamin die in luiheid al niet scheen onder te doen voor haar oudere broer en zuster, dook van achter de divan op, met twee poppen in haar armen.

„Wat is er mams?”

Van uit de keuken klonk het antwoord: „Breng me even een verse vaatdoek!”

„Ja mams...” en het kleine hoofdje met de twee korte vlechtjes verdween weer achter de divan om niet meer te voorschijn te komen.

Nu werd het vader toch wat te bar. Met een wrevelig gebaar smeed hij de buitendeur achter zich dicht en bleef met gespreide benen in de hal staan. Zijn strenge blik priemde in de woonkamer.

„Goedenavond...” bromde hij.

Zonder hun hoofd op te heffen knorden de drie kinderen: „Avond paps...” Geen van hen had ook maar even zijn bezigheden onderbroken. Vader voelde zijn bloed tintelen van kwaadheid. Hij opende de mond als een vis, die naar adem snakt en maakte zich gereed om los te barsten, toen de keukendeur plots werd open geduwd en moeder Anderson met een reusachtige schotel haar intrede deed.

Zij keek even verrast toen ze vader daar zag staan en toen gaf ze hem een zoen, de schotel nog steeds voor zich uit houdend.

„Dag lieve, ik had je niet horen binnenkomen!” glimlachte zij. Vader vergat een ogenblik zijn woede om zijn luie kinderen, bij deze ene persoon die hem tenminste nog een welkom gaf.

„Dag Margaret, ik ben te voet naar huis gewandeld, de wagen blijft bij Sam in de garage tot morgenvroeg.”

„Dat is het,” zei moeder, „daarom hoorde ik je niet aankomen!”

„Ik hoorde je juist roepen naar die bende luiwammesen,” gromde vader, „maar er schijnt niet veel reactie te komen. Zie ze daar eens liggen, 't is een schande voor het huis!”

Moeder schudde vergoelijkend het hoofd.

„'t Is een erg warme dag geweest, beste Jim!”

Maar dat nam vader Anderson niet voor welgevallen.

„Allemensen, Margaret, 't is voor iedereen warm geweest! Voor jou in de keuken en voor mij op kantoor. Dat is nog geen geldige reden voor die drie nietsdoeners daar, om gewoon te doen of ze geen oren aan hun hoofd hebben. Bovendien hebben ze er jou nog tussen genomen ook, wanneer ze antwoordden, dat ze al bezig waren met hun karweitje! Wat? Die rekels hebben nog geen voet verzet, sedert je de eerste maal riep!”

Moeder schudde meewarig met het hoofd.

„Misschien zou het geen kwaad kunnen, dat je ze eens onder handen nam Jim, want eerlijk gezegd ze schijnen soms wel eens te vergeten, dat kinderen niet alleen rechten hebben maar ook plichten!”

Vader snoof, een teken van zijn openlijke afkeuring. Hij deed net een stap vooruit, toen moeder hem beduidde dat hij dat niet doen moest.

„Wacht liever tot je gesoupeerd hebt Jim,” raadde zij hem. „Je bent nu te opgewonden en je zou de gepaste woorden niet vinden. Straks krijg je een zee van tijd, om ze eens netjes de broek uit te vagen!”

En met een glimlach verwijderde moeder zich naar de eetkamer. Vader stond nog even met zichzelf in beraad, dan haalde hij de In de woonkamer hadden de drie jeugdige Andersons zich niet aan het gesprek van hun ouders gestoord. Zij lagen nog net in dezelfde houding als toen vader binnenkwam, en zij waren zijn aanwezigheid en de karweitjes die hen waren opgedragen reeds lang vergeten.

Bud verslond een boek over roodhuiden en in zijn gedachten draafde zijn paard mede over de prairie met de stoere troepen van generaal Custer. Betty las met open mond de wekelijkse aflevering van het passionerende leven van een beroemde filmster. En Katy... gaapte, en speelde met lome gebaren met haar twee poppen.

Vader kwam weer naar beneden en begon moeder te helpen bij het dekken van de tafel en het uitleggen van vorken en messen. Daarna bracht hij samen met zijn echtgenote de schotels aan vanuit de keuken. Al die tijd stond zijn gelaat echter op onweder, wanneer hij nu en dan in de richting van de woonkamer keek, waar de drie kinderen nog steeds languit in een gemakkelijke houding lagen en zich van niets aantrokken.

Eindelijk riep moeder: „Allen aan tafel, het souper staat opgediend!”

Er kwam voor het eerst beweging in het troepje van de woonkamer. Zij slenterden voorbij vader en zetten zich aan tafel neer. Vader nam eveneens plaats.

„Het doet me genoeg dat jullie toch niet te vermoeid zijn om, je eten te komen verorberen...” bromde vader Anderson.

„Niks hoor!” mompelde Bud, tussen twee happen in.

„Hé, wat?” zuchtte Betty en kleine Katy antwoordde helemaal niet.

Vader keek nog zuurder en het was alleen het knipoogje van moeder, dat hem er van weerhield voor goed los te barsten.

Het souper verliep in alle stilte. Buiten weerklonk slechts nu en dan het flauwe geronk van een voorbijrijdende auto. In de hal sloeg de pendule zeven maal. Vader keek even op zijn armbandhorloge en stelde hem gelijk. Eindelijk stond iedereen op en begaf zich naar de woonkamer, behalve moeder die de borden naar de keuken begon te dragen.

De kinderen wilden hun luie bedrijvigheid hervatten maar vader was nu vastbesloten daar een stokje voor te steken. Hij schraapte zich de keel en baste dan als een generaal tegen zijn troepen: „Aandacht... hum... jongens, ik wil eens met jullie praten.” Zijn wenkbrauwen stonden in een kwaad boogje boven zijn aangezicht.

Langzaam kwam Betty rechtop te zitten en liet haar magazine in haar schoot zakken. Bud wreef zich de haren uit de ogen en gaf met kennelijke tegenzin het hoofdstuk van een pakkende veldslag eraan. Katy dook op vanachter de divan en liet haar poppen op de grond glijden. Drie paar verwonderde en vragende ogen staarden vader Anderson aan.

Er werd geen woord meer gesproken, vanuit de keuken weerklonken de lichte geruchten van moeder die met de vaat bezig was.

„Hm... kinderen...” begon vader nu enigszins gematigder. „Jullie weten toch wat het woord burgerplicht betekent?”

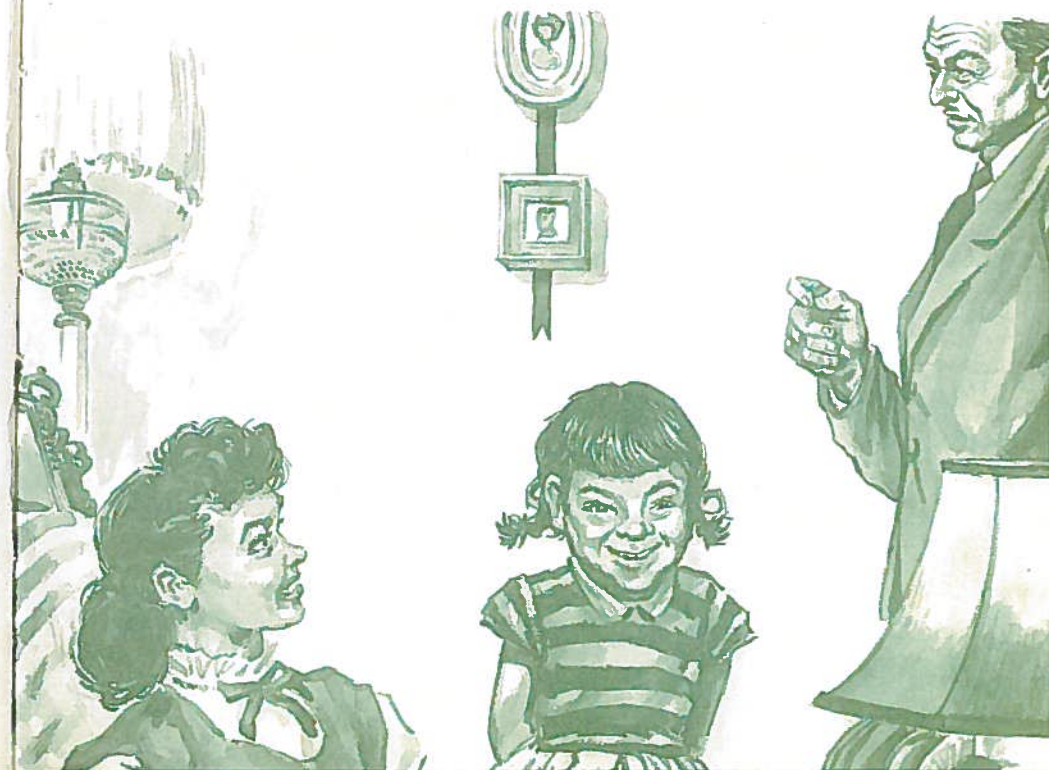
In Buds ogen kwam een eigenaardige gloed. „Natuurlijk paps,” grijnsde hij, „de jonge mannen van het land nemen de wapens op tegen de Indianen die een bedreiging vormen voor de goedmeurende kolonisten. Allen grijpen naar de wapens en...”

„Dat kan volstaan, Bud!” bromde vader. „Er zijn geen gevaarlijke Indianen meer, die de pioniers naar het leven staan, dus is er ook voor jou geen gelegenheid meer om naar de wapens te grijpen.” Bud keek verongelijkt. Betty keek triomfantelijk en zij bracht haar woordje tussen het gesprek.

„Ach Bud, schei uit. Vader bedoelt zoiets als de jonge vrouwen die net als Florence Nightingale, onbekommerd om eigen welzijn, de grootste welstand miskennen om aan de fronten de arme verminkte soldaten dag en nacht van de beste zorgen te voorzien, ongeacht wie de slachtoffers zijn, armen...”

„Nee, nee!” jammerde vader. „Jullie zijn zo verschrikkelijk beïnvloed door al die romantische verhaaltjes dat je niet langer de ware plichten en rechten van iedere weldenkende burger onderscheidt! Het is toch niet noodzakelijk dat je in de oorlog gaat,

opdat je je plichten zou naleven. Nee kinderen, er zijn andere en niet minder edele plichten, die je dagelijks kunt nakomen, zoals hulp bieden in het huis. Het werk verlichten van je arme afgesloofde moeder bij haar normale bezigheden. Niet op je laten wachten wanneer iemand je hulp nodig heeft. De ogen open houden en om je heen kijken. Kleine hulp, kan de beste uiting van burgerplicht zijn. De dingen waar je niet beroemd om wordt. De dingen waar niemand je om looft, dat eerst is de ware zin van op komen voor een schoon en edel doel. En jullie geven daar geen goede voorbeelden van. Neem nu deze avond... je ligt daar maar met een prulboek in de handen en het komt niet eens in je op, dat rondom je mensen je hulp verlangen, ongevraagd. Betty,... waarom heb jij vanavond de tafel niet gedekt? Bud,... waarom staat de kleine ladder nog steeds in de garage en niet bij moeder in de keuken en Katy waarom, heb je geen vers vaatdoek naar de keuken gedragen?” Vader haalde diep adem en liet zijn blikken onderzoekend over zijn kroost glijden. Voor het eerst meende hij tot zijn opluchting te bemerken dat zijn woorden inslag vonden, en dat de kinderen een licht opging. „Er zijn een boel dingen die jullie elke dag kunt doen en waar je niet om gevraagd moet worden, doe die dingen en dan eerst zul je mettertijd volwaardige burgers van een schone maatschappij worden!”

Vader was zo opgezweept door zijn eigen taal, dat hij warempel met de armen ging zwaaien. „Neem je plichten op en word waardige Andersons!” bromde hij tenslotte en zakte uitgeput in zijn zetel neer. Hij veegde zich het zweet van het aangezicht en staarde naar het drietal dat naderbij gekomen was en zorgelijk naar de beste brave paps keek.

„Jeetje...” zuchtte Bud, „zo heb ik het nooit bekeken, paps, maar maak je geen zorgen wij laten je niet in de steek als de burgerplichten je soms dwars zouden zitten of te zwaar worden!”

„Nee,” voegde Betty er aan toe, „niemand zal ooit kunnen zeggen dat de Anderson-kinderen geen echte schone burgers van dit land zijn, paps! Wacht maar!”

Vader Anderson hoopte nu maar dat hij niet voortvarend was geweest en dat zijn kroost werkelijk begrepen had waar het om ging. Hij glimlachte flauwtjes en lei zijn handen op de schouders van zijn twee grootste kinderen. „Ik denk dat je het wel aankunt als je maar echt probeert!” zei hij.

Alleen Katy was stilletjes gebleven bij dit sermoen. Met een nadenkende rimpel in haar prettige kindergezichtje wandelde zij langs vader en oudere zus en broer heen en verdween naar de keuken.

„Weet je wat,” vertelde moeder later op de avond, toen de drie spruiten naar bed waren. „Katy kwam zo maar de keuken binnenlopen en begon te helpen bij de vaat. Ik heb ze echter spelen gestuurd, nadat ze haar tweede kopje brak...”

Vader lachte hardop. „Goed zo liefste, maar ik denk toch dat ze het begrepen hebben, wat ik bedoelde met het goede voorbeeld. Weet je Margaret, het zijn toch beste kindertjes die van ons en zij zullen ons nog veel vreugde schenken.”

Moeder knikte instemmend, maar toch hoopte zij maar dat Jim, hen niet het hoofd op hol had gebracht met die burgerplichten en zo...

2. DE KLEINE DIENSTERTJES

„Mars kleine Dienstertjes,” zong juffrouw Pennicott terwijl ze met grote stappen naar het clubhuis van de vereniging stapte. Achter haar liepen een twintigtal kleine meisjes met rugzakken en bezwete gezichtjes. Tussen hen in liep Katy Anderson. Het was een prettige zondag geweest voor de meisjesclub van Springfield. Zoals elke zondag waren ze op stap geweest met de jeugdleidster juffrouw Pennicott, die een wonderlijke gave bezat om de troep wilde kleintjes braaf te houden. Juffrouw Pennicott heette een zegen te zijn voor de gezinnen die haar op zondag hun kleine meisjes toevertrouwden. Zij nam de kinderen mee op stap bij goed weer of onderhield ze in het mooie clubhuis van de Elmstraat op regenachtige dagen. En daar kwam nog bij dat juffrouw Pennicott haar meisjes inschakelde bij elke gelegenheid die er bestond bij te dragen voor goede werken.

Zij liepen het clubhuis binnen en wierpen hun rugzakken op een hoop. Deze dag zat er weer al op. Juffrouw Pennicott schonk allen een moedige glimlach en klapte in de handen.

„Goed zo, kleine Dienstertjes, en nu zullen we limonade maken en ons clublied zingen, dan volgen er nog enkele clubmededelingen en dan gaan jullie weer naar huis en zien we elkaar volgende zondag weer om negen uur in ons clubhuis!”

„Hoera!” brulde het kleine gruit.

Het duurde niet lang of de vele dorstige keeltjes slabberden aan de heerlijke frisse limonade en even later zongen zij met opgewekte stemmetjes het lied van dankbaarheid voor een heerlijke dag.

„En nu de belangrijkste mededeling!” kweelde juffrouw Pennicott. De vele kinderoogen staarden haar verlangend aan.

„Jullie weten dat er in onze goede stad spijtig genoeg niet alleen welvaart heerst, er zijn in ons fijne land, ook heel wat mensen die een kwade tijd doormaken. Lui die hun betrekking verloren, die ziekte kenden en geen geld genoeg verdienen om de nodige kleren te kopen en in het ergste geval niet eens genoeg te eten hebben. Daar wil ik het vandaag eens over hebben. Al jullie kinde-

ren kennen het geluk ouders te hebben die niet tot de categorie behoren waar ik je net over sprak. Nee, jullie hebben het thuis knusjes en gezellig. Maar denk even aan die anderen, groten en kleintjes die slechter af zijn!" De kinderoogen vertroebelden want ze waren allen erg medelijdend van aard. „En..." ging juffrouw Pennicott voort, „het is de plicht van de kleine Dienstertjes, om hun steentje bij te dragen, wij gaan die arme lui helpen."

Juffrouw Pennicott's ogen glinsterden bij het heerlijke vooruitzicht. „Ik zou het fijn vinden als jullie morgen na school, een kleine gift zou willen binnenbrengen in ons clubhuis. Het geeft niet wat het is, als het maar goed bedoeld is! Je weet wel, oude kleren, keukengerei, schoenen, winterhandschoenen en zo, het is allemaal erg welkom. Ik reken op mijn kleine Dienstertjes om de arme lui te helpen en ik weet dat jullie mij zult helpen. De giften blijven onbekend, dus niemand van jullie zal weten aan wie zijn bijdrage wordt gegeven, maar dat maakt het alleen des te waardevoller, want geven om het geven zonder meer is een schone daad en de kleine Dienstertjes moeten die leefregel altijd aankleven. Help de naaste zoveel je kunt en zonder baat..."

Triomfantelijk keek juffrouw Pennicott van over haar brillelglazen naar het troepje dat haar met glinsterende ogen aankeek. Elk meisje brandde van ongeduld om te kunnen helpen, want dat was het mooiste wat een klein Dienstertje kon doen.

Een half uurtje later liepen de meisjes elk met hun eigen gedachten vervuld de weg naar huis. Kleine Katy Anderson, was boordevol plannen. Wat zou het fijn zijn moest zij iets waardevols hebben om aan die arme stakkerds te kunnen geven. Zij folterde haar hersens om uit te vinden wat zij het best missen kon. Haar pop? Haar kindewagentje? Kleedjes? Nee, dat was allemaal niet goed, de juffrouw had immers gezegd voor de groten en welke mensen zouden nu wat kunnen aanvangen met haar poppen? Zij zou dan maar wat aan moeder moeten vragen, maar om de een of andere reden voldeed dat niet aan Katy's voornemens. Het zou niet meer zo heerlijk zijn als de gift niet in het geheim kon gebeuren, thuis mocht niemand er iets van vernemen! Had vader niet gezegd, dat het beter was iets te doen waar je niet om gelooft werd. De denkrimpel in haar voorhoofdje werd nog groter terwijl de kleine Katy met haar rugzak voortzeulde naar huis.

Jim Anderson floot een lustig deuntje. Het was een mooie zondag en de kinderen waren van huis. Margaret maakte zich klaar voor een wandeling en hij had zijn bruine pak dat hij wilde dragen maar al te voorschijn gehaald. Hij keek er eens goedkeurend naar, het was nog een best pak. Misschien glom het wel een weinig bij de ellebogen maar het droeg toch het merk van een eersteklas kleermaker.

„Margaret!" riep hij onder aan de trap, „ben je haast klaar?" Zijn echtgenote antwoordde van uit de slaapkamer dat zij zo beneden kwam.

„Goed..." monkelde Jim. Toen bedacht hij dat hij nog wat vergeten was in zijn wagen en op zijn sloffen drentelde vader Anderson de tuin in en liep naar de garage.

Katy stapte langs de achterdeur het huis binnen. Er was niemand in de hal en evenmin was er iemand in de woonkamer. Het meisje wilde net aan het roepen gaan, wanneer haar blik getrokken werd door een pak dat aan een haak in de hal hing. Zij zette grote ogen en slenterde er op af. Hé, dat moest er eentje van haar vader zijn. Een bruin pak. Katy kon zich niet herinneren dat ze het hem ooit had zien dragen. Nu ja, dat was geen wonder. Vader had zoveel kostuums. En dit moest beslist een oud pak zijn. Het glom bij de ellebogen en ook op de rug zat hier en daar een blinkend plekje maar... en Katy dacht diep na. Het was nog een best pak. Heel wat arme mensen zouden er tevreden mee zijn. De woorden van juffrouw Pennicott spookten haar nog door het hoofd.... oude kleren en zo! Vader zou het niet eens missen, die had er zoveel. Misschien had hij dit bruine pak wel naar beneden gehaald om het aan het lompenvrouwetje mee te geven. Ja, dat was het, die kwam 's maandagsmorgens altijd en morgen was het maandag.

Nu dan wist Katy er een betere bestemming voor. Zij dacht er niet langer over na. Als ze heel hard terugholde zou ze misschien juffrouw Pennicott nog aantreffen in het clubhuis. De juffrouw bleef gewoonlijk wat later dan haar Dienstertjes om de boel wat op orde te brengen en zo. Ja, ze moest dit pak nu maar vlug nemen en er mee naar het clubhuis rennen, dan had zij haar plicht gedaan tot goed voorbeeld zoals paps gezegd had.

Vlug haalde Katy het pak van de haak en snelde naar buiten. Zij vond nog even de tijd om haar rugzak op het terrasje neer te smijten en verdween als de weerlicht om de hoek van de straat. Het was niet ver lopen tot aan het clubhuis en Katy trof juffrouw Pennicott nog net aan. De juffrouw wilde op dat ogenblik de deur van hun huisje afsluiten, wanneer een hijgende Katy met rood aangezicht naast haar opdoemde.

„Juf... Juffrouw Pennicott...”

„Nee, maar Katy? Was je wat vergeten?” vroeg de leidster van de kleine Dienstertjes verwonderd.

„Nee...” hijgde Katy, „ik bracht je mijn gift al, voor die arme mensen.”

Zij stak haar kinderarmpjes naar de leidster uit en drukte haar het bruine kostuum in de handen. Juffrouw Pennicotts ogen werden groot achter de brilleglazen. „Hemeltje Katy, meen je het echt, is dit mooie pak voor een arme man?”

Katy knikte met stijf dichtgeknepen lippen.

„Nee maar,” gaapte Pennicott. „Het is nog zo deugdelijk, is het van je papa?”

„Ja juffrouw...” beaamde Katy. „Maar mijn vader heeft er nog meer. Dit pak draagt hij nooit meer.”

Juffrouw Pennicott neeg begrijpend het hoofd. Ja, dat kon immers

best, mijnheer Anderson was een zakenman, die zou wel heel wat pakken hebben. „Je bent een best Dienstertje hoor, Katy!” De smalle hand van de leidster klopte bemoedigend op Katy's tengere schouder. „En je mag niet vergeten, je vader voor die milde gift te danken. Ik ben ervan overtuigd dat wij een mens zeer gelukkig zullen maken met dit mooie cadeau.”

Katy was wel even in de war wanneer zij er aan dacht dat vader er eigenlijk niets van wist, maar was het niet des te groothartiger van haar geweest? Had paps niet gezegd, de ware plicht bestaat er in de dingen in het geheim te doen zonder enige ruchtbaarheid, wij vragen geen dank...

„Vader wil er niet om bedankt worden, juffrouw Pennicott...” piepte Katy.

De leidster van de Dienstertjes knikte. „Ja, dat begrijp ik beste meid, goed dan praten we er niet meer over, maar je hebt keurig aan je plicht voldaan mijn lieve Katy!”

Het was een van trots stralende Katy Anderson die met grote stappen naar huis terug keerde.

Vader Anderson keerde fluitend naar de hal.

„Jim heb je je pak al aan?” riep moeder van boven. „Nee, maar het is zo gebeurd!” riep vader terug. Hij strekte de handen uit naar de haak waar zijn kostuum zoëven nog hing en keek dan ontzet naar de ledige haak. „Hé?” bromde vader, „waar is mijn pak nu?” Hij keek om zich heen, maar nergens geen spoor van het bruine kostuum. „Margaret!” brulde hij aan de trap. „Heb je soms mijn bruine pak van de haak gehaald?” Moeder antwoordde ontkennend. Nu kon Jim Anderson er helemaal niet meer bij. Hij liep de woonkamer in keek overal maar vond nog nergens zijn op mysterieuze wijze verdwenen pak. Ten einde raad liet vader zich in zijn zetel neer. Hij was toch niet gek geworden?

Toen moeder beneden kwam, vond zij haar echtgenoot nog steeds met een peinzende blik in de ogen in de zetel gezeten.

„Nee maar, Jim!” begon mevrouw Anderson afkeurend. „Ik had gedacht dat je al klaar zou staan en nu draag je nog steeds je huisjasje!”

Vader keek haar langzaam aan.

„Margaret er is een inbreker in huis geweest!”

„Wat?” moeder keek hem ontzet aan. „Wat bazel je nu, Jim?” Toen vertelde vader van het pak dat hij in de hal had opgehangen en dat verdwenen was, wanneer hij van de garage terugkeerde. Even staarde moeder hem onbegrijpend aan. Dan barstte zij in lachen uit.

„Maar Jim, toch. Je bedoelt toch niet dat oude glimmende bruine pak. Ik zou niet willen dat je dat droeg als je met mij uit wandelen gaat. Je zult je wel vergissen. Natuurlijk heb je het ergens

anders gehangen en komt het wel weer te voorschijn en zelfs als zulks niet het geval mocht zijn, dan is dat mij toch geen zorg. Ga vlug naar boven en neem je lichtgrijze pak uit de kast."

„Maar Margaret..." probeerde vader nog.

Zijn vrouw nam hem echter vermanend bij de arm en stuurde hem naar boven met de woorden: „Vooruit nu, zanik niet langer over een oud kostuum en ga je omkleden. Wij hebben al tijd genoeg verloren!"

Brommend voldeed vader aan haar verzoek maar in zijn geest vond hij nog steeds geen vrede. Hij zou gezworen hebben dat hij dat pak aan de haak in de hal had gehangen.

Mijnheer Brown sloot de deur van de enige kamer die hij met zijn echtgenote betrok en leunde er vermoeid tegenaan. Alice Brown, zijn vrouw kwam uit haar stoel recht en liep hem tegemoet. Zij hielp hem zijn versleten jas uitdoen en vroeg belangstellend.

„En lieve, enig geluk dit keer?"

Bill Brown schudde droevig het hoofd. Hij stapte met een zware stap naar de tafel en liet zich op een stoel neerzinken. Uitgeput steunde hij met het hoofd in de handen. „Het heeft geen zin meer Alice..." zuchtte hij. „Niemand wil ons werk verschaffen, ik heb me voor alle betrekkingen aangeboden en steeds is het hetzelfde antwoord... niets voor u mijnheer Brown."

Hij zuchtte weer en vervolgde: „Vergeet niet dat wij een danskoppel zijn en in deze stad zijn shows waar wij in kunnen optreden. Ik ben ook niet meer van de jongsten en mijn aanblik is maar sjofel, dat schenkt geen vertrouwen. Ik vrees dat wij naar een andere stad zullen moeten trekken om daar ons geluk te beproeven, zo kan het niet blijven voortduren vrouwtje, onze weinige centen zijn haast alle aan karige maaltijden opgegaan en ik hou het niet langer vol..."

Alice Brown legde een troostende hand op het hoofd van haar man en fluisterde: „Je mag de moed niet opgeven, Bill. Jij bent zeer goed in je genre en vroeg of laat zul je opnieuw een kans krijgen... tenandere ik heb een verrassing voor je." Zij spoedde zich naar de enige kast in het vertrek en kwam even later opnieuw aanzetten met een zuiver bruin pak. „Kijk eens wat ik voor je heb!"

Bill Brown sprong op. „Alice, je hebt toch niet..." Zijn echtgenote schudde meewarig het hoofd en haastte zich te verklaren. „Word nu niet boos, Bill, er is hier een sociale helpster of zoiets geweest. Zij wist dat wij er niet zo schitterend voorstaan en zij had verscheidene presentjes voor mensen die in onze toestand verkeren. Je hoeft er echt niet om verlegen te zitten, de man die dit pak gegeven heeft, weet niet wie het krijgt. Ik vind het een aangename verrassing. Het kostuum is veel beter dan datgene dat jij nu draagt en wie weet zal het je niet helpen als je ergens om werk

gaat vragen. Een goed voorkomen heeft altijd zijn voordeel... trek het nu maar eens vlug aan!"

De danser Bill Brown mopperde nog wat maar hij trok het pak niettemin aan. Het zat hem als gegoten. Hij keek er nu al niet meer zo tegen op. Hij aaide de mouwen en zuchtte: „Weet je liefste, misschien heb je wel gelijk, maar toch vind ik het belabberd dat ik nu een gekregen kostuum moet dragen, terwijl ik vroeger..."

„Vroeger... dat waren andere tijden voor ons Bill," zei zijn vrouw vlug. „Je mag daar niet over tobben... voorlopig ben je er goed mee gesteld."

Bill keek even naar de binnenzak van het vest waar een naam in geschreven stond. 'Jim Anderson'.

„Jim Anderson..." mompelde hij halffluid. „Het moet wel een erg rijke man zijn om zo'n mooi pak, weg te schenken. De hemel belone hem ervoor."

„Weet je Bill, met dit pak ga je morgen naar het arbeidsbureau en ik ben er zeker van dat je een betrekking vind!"

Haar man lachte. „Je bent een optimist Alice, maar toch schuilt er wel wat waarheid in. Ik zal me heel wat sterker voelen als ik in dit pak appliqueer!"

Zij hadden er al spoedig weer wat moed op, wanneer ze even later aan tafel zaten en een karige maaltijd van worstjes met brood verorberden.

3. FRED ASTAIRE EN BOB HOPE

„Hé pa!" schreeuwde Bud. Hij stormde het huis binnen en smeed zijn stapeltje leerboeken in een hoek. Vader Anderson las net zijn krant en wipte haast uit zijn zetel, zo schrok hij van de wilde entree van zijn zoon. „Kalm aan Bud..." gromde hij. „Moet jij steeds als een losgebroke stier het huis komen binnenvallen?"

Bud scheen hem niet te horen, hij keek zijn vader met gloeiende ogen aan en riep in een adem: „Paps, je herinnert je die speech die je ons gaf... over onze burgerplichten en zo... dat we ons aan niets moesten onttrekken en steeds maar in de bres springen voor andere als het voor een goede zaak was?"

„Natuurlijk herinner ik me dat!" zei vader. Hij trok zijn wenkbrauwen vragend bijeen en keek zijn zoon afwachtend aan.

„Nu... ik heb het gedaan!" sprak Bud parmantig en fier ging hij postvatten bij de schoorsteen en overschouwde de kamer als een veldheer. „Ik heb het gedaan en ik geef je gelijk, pa! Het is een machtig gevoel!"

Vader Anderson glimlachte en keek zijn jongen vriendelijk aan. „Het goede voorbeeld gesteld!" antwoordde Bud prompt.

anders gehangen en komt het wel weer te voorschijn en zelfs als zulks niet het geval mocht zijn, dan is dat mij toch geen zorg. Ga vlug naar boven en neem je lichtgrijze pak uit de kast."

„Maar Margaret..." probeerde vader nog.

Zijn vrouw nam hem echter vermanend bij de arm en stuurde hem naar boven met de woorden: „Vooruit nu, zanik niet langer over een oud kostuum en ga je omkleden. Wij hebben al tijd genoeg verloren!"

Brommend voldeed vader aan haar verzoek maar in zijn geest vond hij nog steeds geen vrede. Hij zou gezworen hebben dat hij dat pak aan de haak in de hal had gehangen.

Mijnheer Brown sloot de deur van de enige kamer die hij met zijn echtgenote betrok en leunde er vermoeid tegenaan. Alice Brown, zijn vrouw kwam uit haar stoel recht en liep hem tegemoet. Zij hielp hem zijn versleten jas uitdoen en vroeg belangstellend.

„En lieve, enig geluk dit keer?"

Bill Brown schudde droevig het hoofd. Hij stapte met een zware stap naar de tafel en liet zich op een stoel neerzinken. Uitgeput steunde hij met het hoofd in de handen. „Het heeft geen zin meer Alice..." zuchtte hij. „Niemand wil ons werk verschaffen, ik heb me voor alle betrekkingen aangeboden en steeds is het hetzelfde antwoord... niets voor u mijnheer Brown."

Hij zuchtte weer en vervolgde: „Vergeet niet dat wij een danskoppel zijn en in deze stad zijn shows waar wij in kunnen optreden. Ik ben ook niet meer van de jongsten en mijn aanblik is maar sjofel, dat schenkt geen vertrouwen. Ik vrees dat wij naar een andere stad zullen moeten trekken om daar ons geluk te beproeven, zo kan het niet blijven voortduren vrouwtje, onze weinige centen zijn haast alle aan karige maaltijden opgegaan en ik hou het niet langer vol..."

Alice Brown legde een troostende hand op het hoofd van haar man en fluisterde: „Je mag de moed niet opgeven, Bill. Jij bent zeer goed in je genre en vroeg of laat zul je opnieuw een kans krijgen... tenandere ik heb een verrassing voor je." Zij spoedde zich naar de enige kast in het vertrek en kwam even later opnieuw aanzetten met een zuiver bruin pak. „Kijk eens wat ik voor je heb!"

Bill Brown sprong op. „Alice, je hebt toch niet..." Zijn echtgenote schudde meewarig het hoofd en haastte zich te verklaren. „Word nu niet boos, Bill, er is hier een sociale helpster of zoiets geweest. Zij wist dat wij er niet zo schitterend voorstaan en zij had verscheidene presentjes voor mensen die in onze toestand verkeren. Je hoeft er echt niet om verlegen te zitten, de man die dit pak gegeven heeft, weet niet wie het krijgt. Ik vind het een aangename verrassing. Het kostuum is veel beter dan datgene dat jij nu draagt en wie weet zal het je niet helpen als je ergens om werk

gaat vragen. Een goed voorkomen heeft altijd zijn voordeel... trek het nu maar eens vlug aan!"

De danser Bill Brown mopperde nog wat maar hij trok het pak niettemin aan. Het zat hem als gegoten. Hij keek er nu al niet meer zo tegen op. Hij aaide de mouwen en zuchtte: „Weet je liefste, misschien heb je wel gelijk, maar toch vind ik het belabberd dat ik nu een gekregen kostuum moet dragen, terwijl ik vroeger..."

„Vroeger... dat waren andere tijden voor ons Bill," zei zijn vrouw vlug. „Je mag daar niet over tobben... voorlopig ben je er goed mee gesteld."

Bill keek even naar de binnenzak van het vest waar een naam in geschreven stond. 'Jim Anderson'.

„Jim Anderson..." mompelde hij halffluid. „Het moet wel een erg rijke man zijn om zo'n mooi pak, weg te schenken. De hemel belone hem ervoor."

„Weet je Bill, met dit pak ga je morgen naar het arbeidsbureau en ik ben er zeker van dat je een betrekking vind!"

Haar man lachte. „Je bent een optimist Alice, maar toch schuilt er wel wat waarheid in. Ik zal me heel wat sterker voelen als ik in dit pak appliqueer!"

Zij hadden er al spoedig weer wat moed op, wanneer ze even later aan tafel zaten en een karige maaltijd van worstjes met brood verorberden.

3. FRED ASTAIRE EN BOB HOPE

„Hé pa!" schreeuwde Bud. Hij stormde het huis binnen en smet zijn stapeltje leerboeken in een hoek. Vader Anderson las net zijn krant en wipte haast uit zijn zetel, zo schrok hij van de wilde entree van zijn zoon. „Kalm aan Bud..." gromde hij. „Moet jij steeds als een losgebroken stier het huis komen binnenvallen?" Bud scheen hem niet te horen, hij keek zijn vader met gloeiende ogen aan en riep in een adem:

„Paps, je herinnert je die speech die je ons gaf... over onze burgerplichten en zo... dat we ons aan niets moesten onttrekken en steeds maar in de bres springen voor andere als het voor een goede zaak was?"

„Natuurlijk herinner ik me dat!" zei vader. Hij trok zijn wenkbrauwen vragend bijeen en keek zijn zoon afwachtend aan.

„Nu... ik heb het gedaan!" sprak Bud parmantig en fier ging hij postvatten bij de schoorsteen en overschouwde de kamer als een veldheer. „Ik heb het gedaan en ik geef je gelijk, pa! Het is een machtig gevoel!"

Vader Anderson glimlachte en keek zijn jongen vriendelijk aan. „Het goede voorbeeld gesteld!" antwoordde Bud prompt.

„Fijn Bud...” juichte vader. „Dat is mijn jongen nu, ik ben blij dat je het lesje begrepen hebt. Vertel er mij alles van. Kom zet je hier.”

Bud vleidde zich naast vaders zetel op de grond en Jim Anderson legde zijn arm om zijn grote jongen, die hem zo trots maakte.

„Kom mijn zoon, geef me het verhaal te horen!”

En Bud begon met sterke stem te vertellen.

„Je weet dat wij ieder jaar een groots feest hebben dat uitgaat van de leerlingenbond, pa!” zei hij.

Vader Anderson knikte goedkeurend.

„En ieder jaar is het hetzelfde liedje, paps. Iedereen wil er zich aan onttrekken. Je weet hoe de kerels zijn. Voorzitterschap en zo, dat brengt heel wat avondjes werk met zich mee, niemand houdt ervan!”

„Zij kennen hun plichten niet...” viel Jim Anderson bij.

„Dat is het hem nu precies pa,” antwoordde Bud. „Daarom dacht ik zo, met jouw woorden nog in mijn hoofd, Bud jij moet opstaan en je kandidaat stellen en dat heb ik dan ook gedaan!”

„Fijn!” jubelde vader. „Knap werk jongen... en is je kandidatuur aanvaard?”

„Ja, hoor!” bromde Bud. „Er moesten een feestbestuurder, een schatbewaarder, een voorzitter en programmator uit de doos komen, dat zijn er vier en er waren maar vier kandidaten. Dus ik werd verkozen tot programmator!”

„Wonderbaar!” juichte vader. „En wat moet je nu doen?”

„Nu”, begon Bud. „Toen vroegen ze me wie ik dacht te engageren voor het feestje en daar je altijd zegt dat je dingen niet klein moet doen heb ik ze de beste sterren van de variété beloofd. Zij waren in de wolken... hebben nog nooit zo'n flinke programmator gehad beweren ze...”

Vader werd nu toch even in zijn entoesiasme getemperd. Voorzichtig vroeg hij: „Wie heb je hun dan beloofd, die zullen optreden Bud?”

Buds ogen flikkerden wanneer hij met luide stem verkondigde: „Fred Astaire, Connie Francis, Burt Lancaster, Bob Hope en...”

Vader was bleek geworden onder deze sterrenregen, hij onderbrak zijn zoon. „Ho, daar, Bud?” Hij slikte even. „Dat kon je toch niet gedaan hebben?”

„En waarom niet, pa?” de zoon staarde plots doodverwonderd naar de vader.

„Hoe denk jij in hemelsnaam al die mensen te laten optreden in een... in een gewoon schoolfeestje?” gaapte vader.

„Maar dat moet ik ook niet doen...” antwoordde Bud. Hij keek vader aan alsof hij vragen wou, hoe deze nu zo dom kon zijn.

„En je vertelde me zoëven dat het jouw taak zou zijn!” sprak vader.

Bud haalde diep adem en stond op. Hij boorde zijn blik in die van vader en zei op ieder woord drukkend.

„Niet mijn taak vader, maar de jouwe!”

„Wat?” Vader hapte naar adem.

„Wat heb ik daar nu mee te maken?”

„Laat mij het verklaren...” zeurde Bud. „Jongens zoals ik mogen niet in het bestuur zitten. Wij worden verondersteld ons kandidatuur te stellen, maar het zijn in werkelijkheid de vaders die het feest leiden. Zo luidt het reglement van de school. En omdat je altijd zegt dat wij ons niet aan onze plichten mogen onttrekken...”

„Hou maar op, hou maar op!” jammerde vader. Hij was languit in zijn zetel achteruit gaan liggen en bette zich het voorhoofd. Het duurde een tijdje eer hij weer normaal denken kon.

„Dus Bud, je bedoelt dat je in werkelijkheid, mijn kandidatuur hebt voorgedragen?”

„Precies!” galmde de zoon.

„Oei...” kreunde vader en hij verwenste de dag dat hij met zijn theorie over burgerplicht had uitgepakt tegen deze jongen.

„Waren er dan geen andere vaders, Bud? Hij keek zijn zoon hoopvol aan.

„Nee!” Bud keek trots op hem neer. „Het zijn allemaal plantrek-

kers en jij bent dat niet pa, dat heb je zelf gezegd. De een zijn vader is op zakenreis, de andere heeft laat werk, een derde heeft een verzwikte enkel en een vierde is vrijwillig brandweerman... je weet wel... allemaal plantrekkerij om werkelijk niet te moeten opkomen voor hun plicht. Maar ik deed het wel pa. Ik stond op en zei, de Andersons stellen zich kandidaat voor een bestuursfunctie!"

„Ja...” zuchtte vader. „Ik begrijp het. De Andersons... vader Anderson.”

Maar hij maakte geen indruk op Bud die veel te fier was om te begrijpen waar vader het over had. Toen bedacht mijnheer Anderson angstig dat hij verantwoordelijk was voor het programma.

„Maar Bud...” jammerde hij. „Hoe kwam je d'r bij om al die sterren te beloven, zoals een Fred Astaire, Bob Hope en hoe die anderen ook heten mogen!”

„Nu dat is eenvoudig...” verklaarde Bud. „Ik dacht zo, dat als je ons ervan kunt overtuigen dat kleine plichten de grote overwaard zijn, je evengoed die sterren kunt opbellen en hen op hun plichten wijzen. Of is het dan geen plicht, de jeugd van je land te amuseren?”

„Reken maar,” kreunde vader. „Bud je gaat onmiddellijk naar de telefoon en zegt die lui dat je vader een gebroken been heeft of een hersenschudding of wat je ook maar bedenken kunt!”

„Nee, paps!” bromde Bud. „Zo gemakkelijk kom je d'r niet van af. Het goede voorbeeld, dat zeg je toch altijd is het beste wat een man te bieden heeft!”

Vader Anderson deed er het zwijgen aan toe, maar hij wenste zich op dat ogenblik in China.

4. EEN GOEDE REFERENTIE

„Veel geluk, Bill!”

Mevrouw Brown duwde haar echtgenoot zacht dwingend in de richting van het bureautje waar een plaatje hing 'werkverschaffing'.

Bill Brown glimlachte en keek eens vergenoegd naar het mooie bruine pak dat hij droeg.

Dan marsjeerde hij met opgewekte stap naar de juffrouw die aan het bureautje zat te schrijven.

De dame keek op en zei: „Ha, u bent mijnheer Brown. Ik vrees dat ik nog steeds niets voor u heb hoor maar als u de kaart voor applicatie wil invullen...”

„Maar mevrouw, ik ben hier al zo vaak geweest...” Bill Brown voelde zijn moed in zijn schoenen zinken. Was het dan weer voor niets?

„Geduld mijnheer Brown!” vermaande de juffrouw van het arbeidsbureau, u bent niet de enige werkloze, vult u nu deze kaart in...”

Bill Brown zuchtte en nam de pen ter hand.

Hij schreef zijn naam, adres en keek dan hoopvol naar de dame die inmiddels met haar werk was voortgegaan.

„Denkt u dat...”

„Ik weet het echt niet mijnheer Brown, het zou natuurlijk wel helpen als u enige referenties kon opgeven...”

„Referenties?”

„Ja, een naam van een belangrijke persoon uit de stad misschien?”

„Ik ken hier nie... hé, wacht even...” Vlug keek Bill naar de naam die in zijn mooie bruine pak stond. Jim Anderson - ja, dat zou wel een belangrijke man zijn.

„Nu ja.” Hij wendde zich opnieuw tot de arbeidsjuffrouw.

„Schrijft u maar op: Jim Anderson, South Maple 607 !”

„Is dat een kennis van u?” vroeg de juffrouw. Zij keek de danser onderzoekend aan.

Deze voelde zich beschaamd worden, maar hij was nu eenmaal van plan het spelletje tot het uiterste te spelen. Hij moest en zou een betrekking vinden.

„Natuurlijk is hij dat!” wederveroer hij tel. „Jim en ik zijn al jaren vriend, wij hebben zelfs dezelfde kleermaker!” Nu dat was dan wel de waarheid.

„Nu goed dan...” vervolgde de dame. „Wat is de bezigheid van die mijnheer Anderson?”

„Bezigheid?” verbaasd keek Bill Brown haar aan.

„Ja, ik bedoel is hij in zaken of zo?”

„Ha, ja... natuurlijk!” Brown haalde opgelucht adem en gooide er dan meteen een leugentje meer tussen. „Hij is fabrikant van koekjes! In 't groot, heel groot!”

De dame knikte. „Zijn telefoonnummer?”

Dat wist Bill niet, maar heel gewichtig zei hij. „Je vindt het wel in het telefoonboek.” Nu, die Anderson zou wel een telefoon hebben, naar hij verhoopte.

De dame knikte begripvol en zei.

„Goed, mijnheer Brown, komt u morgen maar eens aanlopen. Ik zal zien dat ik wat voor u vinden kan!”

„Dank u wel, mevrouw!” en fier als een haan stapte Bill weer naar zijn vrouw en leidde haar vlug naar buiten, bang als hij was dat de dame hem zou terugroepen om te vertellen dat een of ander niet klopte met de waarheid.

Dat was gelukkig niet zo.

Jim Anderson had net een brief gedikteerd aan zijn secretaresse en nam nu een polis ter hand die zijn bijzondere belangstelling vroeg.

Toen rinkelde de telefoon.

„Met Jim Anderson!” Hij haakte af en luisterde met groeiende verwondering naar de vrouwenstem aan het andere einde van de draad die zei: „Hier het arbeidsbureau. Bent u Jim Anderson die koekjes fabriceert?”

„Ik, koekjes? Nee!” gaapte vader Anderson en ontsteld keek hij vluchtig rond in zijn kantoor waar alleen de vele dossiers met verzekeringszaken stonden, maar werkelijk niets er op wees dat hier een koekjesfabrikant kon resideren.

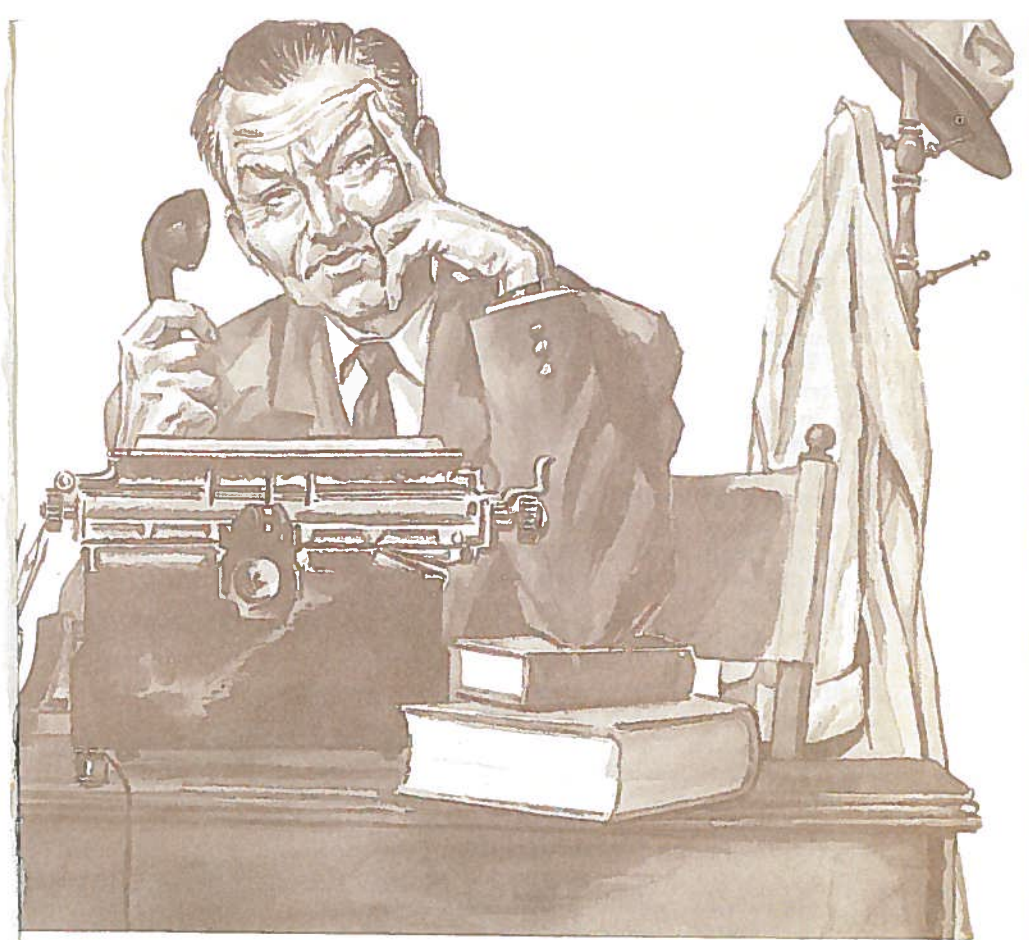
Toen vertelde de stem in de telefoon, dat een danser met naam Bill Brown die zonder werk was, Jim Anderson had vernoemd als een goede vriend van hem. En dat die mijnheer Anderson als referentie kon gelden voor de kwaliteiten van de man in kwestie.

Jim Anderson was verbluft. Heftig zei hij:

„Niks hoor mevrouw, ik ken geen Bill Brown en ik doe in verzekeringen en niet in koekjes, dit moet een vergissing zijn.

Hij wilde reeds afhaken, wanneer hij plots een lumineus idee kreeg.

„Mevrouw!” schreeuwde hij in de telefoon. „Zei u niet dat hij een danser was?”

En toen de dame hem bevestigend antwoordde, dook mijnheer Anderson zich met meer belangstelling over de hoorn en zei: „Luister u dan even naar mij, ik heb je wat te vertellen...”

Het was al aan het duister worden, wanneer Betty Anderson zich na een vergadering van meisjesstudenten van het laatste jaar, naar huis spoedde. Het regende en de straten waren glad als een spiegel. De hoofdstraat van Springfield schitterde van de vele lichten die uit de uitstalramen der magazijnen naar buiten schenen.

Voor de vele mooie modezaken bleef Betty nu en dan staan en verlustigde zich aan de prachtige toiletjes die achter het natte glas stonden te wachten totdat ze gekocht zouden worden.

Toen schrok het meisje plots op. Op de hoek van de 3de straat en de Park Avenue gilden de remmen van twee wagens en even later klonk er een slag en stonden twee auto's met platgedrukte neuzen tegen elkaar.

Er was haast niemand in de buurt en Betty hoorde de schelle stemmen van de voerders die tegen elkaar begonnen uit te varen. Betty's eerste reactie was de benen te nemen en zo spoedig mogelijk uit de buurt zien te komen. Zij vond het helemaal niet aantrekkelijk van als getuige te moeten optreden, zoals meermaals gebeurt als je alleen aanwezig bent bij een autobotsing. En daarboven was zij zo ingenomen geweest met het bekijken van de winkelramen dat zij niet eens gezien had wat er precies gebeurd was. Zij begon vlug te stappen, toen plots een stem achter haar opklonk.

„Hé, juffrouw!”

Betty begon vlugger te lopen.

„Hé Juf, wacht even alsjeblieft!”

Zij voelde zich al niet meer zo beslist als zoëven. En dan hoorde zij plots de stem van haar vader die zei: „Je moet steeds je plichten nakomen, je nooit onttrekken aan iets waar je hulp kunt bieden, hoe vervelend het je ook mag toeschijnen.”

Automatisch vertraagde Betty haar stap. Die man die op haar riep had haar hulp nodig. Het was haar recht niet om er vandoor te gaan.

„Juffrouw!” Snelle voetstappen naderden en even later liep er een jongeman aan haar zij. Met een hand hield hij haar staande. „Verontschuldig mij,” begon hij, en Betty keek in de diepe donkere ogen van een knappe jonge student met een heel prettig gelaat.

„Ik zou graag hebben dat u mijn getuige wil zijn bij die botsing, ik ben een van de voerders, mijn naam is...”

„Maar ik heb er niets van gezien...” haperde Betty.

„Walter Peters!” vervolgde de jonge knappe kerel.

„Walter Peters?” gaapte Betty. Zij staaarde verbluft naar de rijzige jongeman, wiens naam wekelijks in de kolommen van de sportbladen verscheen, want hij was de beste hoogspringer van het universiteitsteam.

„Walter Peters!” zong zij stil. Het was een enige gelegenheid om haar plicht te vervullen, en voor een knappe jongeling als Walter was tenslotte niets teveel.

„Natuurlijk...” begon zij moeizaam sprekend. „Het is mijn plicht voor u te getuigen, tenslotte was ik alleen in de buurt...”

„Dank u wel, juffrouw...”

„Betty Anderson!” haastte zij te zeggen.

„Betty!” Hij greep haar bij de arm en voerde haar met zich mee naar de hoek waar de auto's nog steeds stonden. Betty voelde zich op wolken lopen. Ja, zij zou haar burgerplicht vervullen en de agent die inmiddels opgedaagd was, wel eens vertellen hoe roekeloos sommige chauffeurs wel waren. Nu, zij hadden die knappe Walter Peters wel eens kunnen doodrijden! Vader zou trots op haar zijn.

5. EEN LASTIGE GETUIGE

De telefoon rinkelde in het huis van de Andersons.

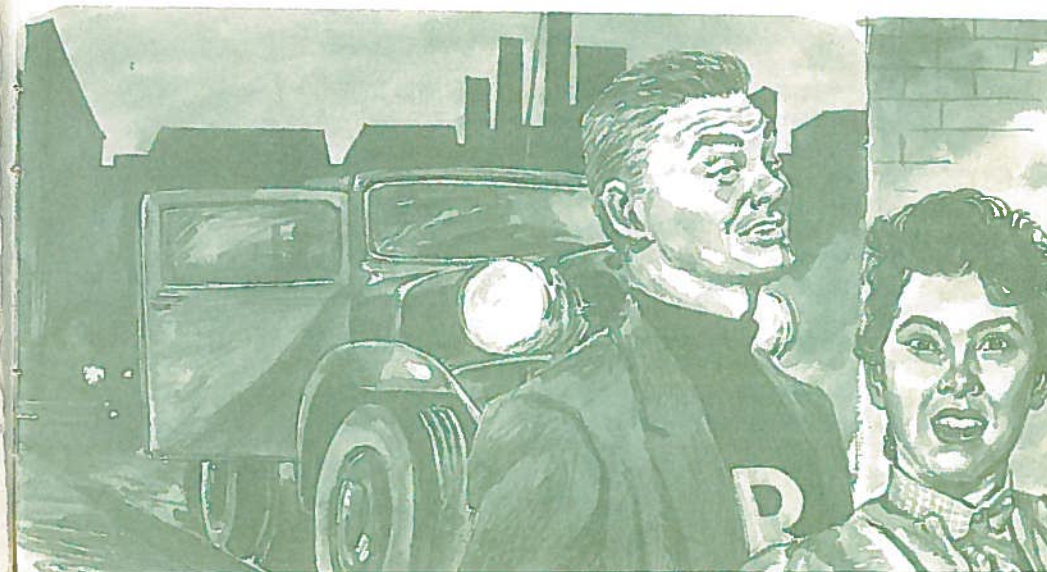
Vader had net zijn huisjasje aangetrokken en wou zijn dagblad beginnen te lezen. Met een verveelde beweging stond hij op en liep naar het apparaat.

„Hallo, Anderson hier?”

Een woordenvloed sputterde door de hoorn en even moest vader zich beheersen om niet van antwoord te dienen, totdat hij plots vernam dat de dame aan de andere eind van de lijn een van zijn beste cliënten was.

„Nou, nou, mevrouw Troy-Deventer, wind u zich maar niet op...” suste hij. „Vertel me nu eens precies wat er gebeurd is.”

Opnieuw brak die woordenvloed los en het vroeg vader nog heel wat manoeuvres en diplomatie om eindelijk een behoorlijk beeld te krijgen van wat mevrouw Troy-Deventer hem wel te vertellen had.

Hij knikte over de hoorn, maakte aantekeningen en floot nu en dan tussen de tanden. „Het zal niet gemakkelijk zijn als er een getuige is mevrouw Troy-Deventer,” zuchtte hij, „maar wanhoopt u maar niet. Jim Anderson zal het voor u trachten op te knappen voor de rechter.”

„Dat kun je beter doen, Jim Anderson,” raasde de dame in de telefoon, „of je hebt je laatste zaak met mij afgesloten. Ik zeg je het is ongehoord.”

„Ja,” vader keek zuur, „zeker mevrouw Troy-Deventer, maak u maar geen zorgen, Jim Anderson redt je hier wel uit, ja, tot ziens mevrouw Troy-Deventer!”

Vader lei de hoorn neer en zei „Oef”.

Moeder stond achter hem en begon te lachen. „Een lastige cliënte die mevrouw Troy-Deventer..... maar maak je geen zorgen, Jim Anderson knapt het wel op! Ha, ha!” En lachend verdween moeder in de keuken.

Vader keek erg sip. Hij zag eigenlijk niet goed in hoe hij zijn cliënte zou kunnen helpen, na het verhaal dat zij hem gedaan had. Wanneer moeder weer uit de keuken kwam, vertelde hij haar van het accident.

„Mevrouw Troy-Deventer reed over Park Avenue en aan het kruispunt passeerde zij het groene licht. Dus, helemaal in orde voor haar. Komt daar een jonge snuiter in zo'n zelfgebouwd karretje aangevlogen, rijdt pardaf door de rode lichten en beukt op de prachtige limousine van mijn cliënte...”

„Nu,” zei moeder, „dat lijkt me niets om je zorgen over te maken. Die dame is toch helemaal in haar recht en die jonge snuiter moet voor de schade instaan.

Vader kreunde.

„Precies, wat ik ook dacht, maar het is nog wat anders. De spuiter van het zelfbouw-wagentje heeft een getuige, een jong meisje, dat zonder blikken of blozen aan de politieagent heeft verklaard dat niet, de jonge kerel door het rode licht heeft gereden, maar wel mevrouw Troy-Deventer!”

„Jeetje!” riep moeder uit. „Dan is die cliënte van jou d'r bij!”

Vader zakte met een wanhoopsgebaar in zijn zetel en zuchtte, zo staan de zaakjes er wel voor meen ik. Het ergste is nog wel dat mijn cliënte die steenrijk is, er niet zal voor terugdeinzen naar een konkurrent over te lopen als ik haar niet als winnaar uit deze vieze zaak haal!”

„Jij wilde altijd in verzekeringen gaan, liefste!” glimlachte moeder, „dit is je kans, je grote kans!”

Vader antwoordde niet meer, hij liet zijn hoofd op zijn hand zakken en keek droef om zich heen. „Natuurlijk weer zo'n meid, die aan overdreven plichtsbesef lijdt, die getuige...” grolde hij. „Vond het nodig voor die spuiter met zijn snertwagentje te getuigen tegen de rijke dame met de limousine, zonder onderscheid voor een arme verzekeringsman die er mee in nesten is komen te zitten!”

De deur vloog open en Bud kwam binnen.

„Hallo paps!” zei hij opgeruimd. „Hoe zit het met je kontrakten...?”

„Kontrakten?” gaapte vader.

„Natuurlijk... Fred Astaire of Bop Hope of...”

„Hou op, jongen;” zeurde vader.

Bud keek op zijn neus.

„Als je ze niet krijgen kunt paps, dan mag je wel een Jerry Lewis of zo kontrakteren hoor, de jongens zijn niet zo kieskeurig.”

„Ho !” kreunde vader en hij verliet de kamer.

Bud keek hem verbluft achterna en tot moeder die door de kamer kwam zei hij: „Wat mankeert vader mams, is ie ziek?”

Waarop moeder lachend antwoordde: „Nee maar vader heeft de kanker aan mensen met een sterk gevoel van burgerplicht!”

Bud staaarde haar stomverbaasd aan, dan schudde hij het hoofd en mompelde: „Met volwassenen weet je nooit waar je het hebt!”

Vader was net de kamer uit, wanneer Betty binnen kwam.

„Hallo!” zei Bud. Hij stak zijn hoofd op en staaarde Betty met open mond aan. Zijn oudere zus, liep hem voorbij met een blik die niets zag. Zij liep naar de trap en wandelde als in trance de treden op.

„Hallo Bud!” zong zij, zonder op te kijken.

Moeder kwam ook net aanlopen en keek al even verbluft naar haar dochter.

„Wat mankeert jou, Betty?” vroeg zij, „voel je je niet goed?” Betty was inmiddels tot op de bovenste trede geraakt.

„Heb me nooit beter gevoeld moeder...”

Zij verdween op de overloop. Moeder lachte en stapte naar de keuken. Zij tikte in het voorbijgaan haar oudste zoon op het hoofd en zei: „Het gaat wel over Bud, trek het je niet aan!” „Meisjes!” snoof Bud verachtelijk. Hij nam een cowboy-boek ter hand en nestelde zich in de zetel. Toen ze een half uurtje later met de hele familie aan tafel gingen, was Betty nog steeds niet naar beneden gekomen. „Betty!” schreeuwde vader aan de trap. „Ja, paps! Ik kom.” Het bleef even stil en toen daalde de oudste dochter naar de eetkamer. Alle huisgenoten gaapten haar aan, alsof zij een geestesverschijning was.

„Nee maar Betty?” gaapte moeder, „wat heeft dat te betekenen?” Betty schreed langzaam door het vertrek. Zij droeg een donker-grijs mantelpak van moeder, dat wel enigszins losjes om haar lichaam zat, maar vooral veel te oud stond. Haar gelaat ging schuil onder een zwart voile. „Betty!” sprak vader berispelend. „Wel, Betty, wij wachten op een verklaring?” zei nu ook moeder ongeduldig. „Ach, mams.” Haar dochter nam een verongelijkte houding aan. „Ik dacht dat je het in orde zou vinden. Ik moet namelijk getuige zijn in een proces!” „Een proces!” Vader sprong op. „Toch niet... nee!” Hij stak de armen op in een wanhoopsgebaar. „Betty jij bent toch geen getuige van een auto-ongeluk op...” „Het kruispunt van Park Avenue en de 3^e straat, vader!” antwoordde zijn dochter met waardigheid. „O, nee Margaret!” Vader keek ongelukkig naar zijn vrouw, die nu toch niet langer haar ongenoegen kon verbergen. „Betty ga die kleren uitdoen, je bent geen getuige in een moordzaak! en dan praten we straks nog wel eens over dat proces dat je vader zijn beste cliënte kan doen verliezen!” Later op de avond trachtte Jim Anderson, zonder veel succes, zijn dochter ervan te overtuigen, dat haar getuigenis tegen mevrouw Troy-Deventer, hem in een lastig parket bracht. „Maar paps,” morde Betty. „Wie heeft het overlaatst gehad over burgerplicht en zo...” „Ik Betty, maar begrijp dan toch...” „Dat je niet wil, dat ik tegen mevrouw Troy-Deventer zou getuigen, alleen maar omdat ze dan bij een andere verzekeringsmakelaar gaat om haar zaken te behartigen...” Jim Anderson krabte zich in de haren. Hij wist waarlijk niet meer hoe hij het moest verklaren. „Ben je zeker Betty dat je het hele gebeuren goed gezien hebt, ik bedoel is het werkelijk zo dat die Walter Peters door het groene licht reed en niet omgekeerd.” Nu was het de beurt aan Betty om lichtjes te blozen. „Eigenlijk ben ik er niet zo heel zeker van vader, maar Walter is zo'n aardige knaap!” Zij wendde zich tot moeder in een wanhoopspoging. „Mams hij heeft de aardigste bruine ogen die ik ooit zag, en hij is niet zo rijk als dat akelige mens Troy!” „Betty!” zei vader kortaf. „Toen ik je vroeg om je plicht te doen, heb ik je niet gevraagd om je plicht te doen tegenover jongens met aardige ogen, maar je plicht in het algemeen, al is het dan in het voordeel van wat jij 'akelige' mensen noemt!” „Ja vader!” zei Betty benepen. Toen de kinderen naar bed waren, en vader en moeder nog een uurtje op bleven, liet vader plots zijn krant zakken en zei :

„Weet je Margaret, het is een akelig mens en het zou me geen barst kunnen schelen als ze naar de concurrentie ging met haar verschrikkelijke stemmingen!”

„Maak je maar geen zorgen, Jim,” glimlachte Margaret. „Ik ben er zeker van dat Betty, niets dan de waarheid zal vertellen voor het gerecht.

6. HET SCHOOLFEEST

De gangen van het lokale schoolgebouw waren feestelijk uitgedost met guirlandes en bloemen.

De voornaamste genodigden slenterden door de gangen en namen alles goedkeurend op.

Er waren heel wat vooraanstaanden van de stad opgekomen en Jim Anderson werd door allen hartelijk begroet.

„Je bent een man naar ons hart Jim!” gromde de burgemeester. „En een man die tijd heeft om te luisteren naar de hartslag van deze stad. Wel, als het weeral niet door jou was, dan hadden we minstens een veel slechter feest gekregen! Gelukwensen oude jongen, gelukwensen!”

Jim grijnsde, zei dat het niets te betekenen had, maar voelde zich uitermate gelukkig dat hij de taak van programmator op zijn schouders had genomen.

Zijn zoon kwam hem tegemoet gelopen en keek hem even wantrouwig aan.

„Zeg paps, de jongens vragen waar je die vedetten hebt uitgehaald. Zij hebben d'r nog nooit wat van gehoord! Zijn ze werkelijk zo sterk als jij beweerde?”

„Natuurlijk zijn ze dat zoon!” grijnsde vader Anderson. „De beste stars die ooit in het oosten van het land optraden.”

„Ja, het oosten...” mijmerde Bud, „maar het westen heeft veel meer bekende vedetten! Wat gebeurde met Jerry Lewis, of Fred Astaire of Bop Hope! Hadden zij niet dat goede voorbeeld in zich, waar jij het over had?”

„Toch wel mijn zoon, maar zij oordeelden dat het niet paste dat zij kontrakten aangingen die veel beter naar minder grote namen gaan voor feestjes zoals dit; dat ook is een waar gevoel voor het goede voorbeeld. Wat zou er niet gaan gebeuren, als de grote sterren telkens de kleinere rolletjes van de mindere goeden zouden willen afsnoepen. Wel, die arme mensen zouden tenslotte verhongeren! Nee jongen, die grote namen, blijven best in de grote shows, daar horen zij!”

Er kwam een diepe denkrimpel in het voorhoofd van de jonge Bud. Dan verhelderde zijn gelaat en hij riep opgetogen uit:

„Hé paps dat klinkt aannemelijk. Ik denk dat ik het de jongens zo maar vertellen ga!” En hij holde weg.

Jim keek zijn knappe zoon na en in zijn ogen blonk gewettigde fierheid.

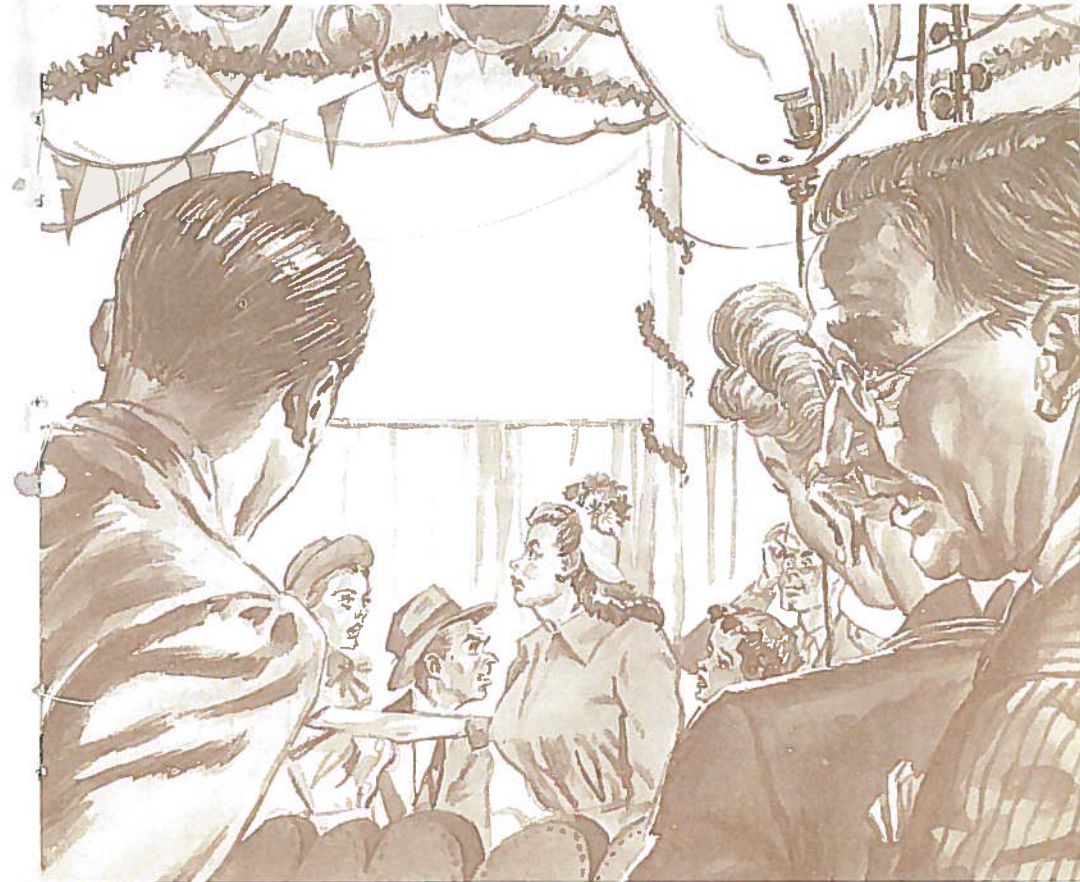
De feestzaal van de school was nu haast volgelopen. De meeste leerlingen waren aanwezig met hun ouders en allen verkeerden in een feestelijke stemming.

„Goede avond mijnheer Anderson. Fijn feestje!”

De genodigden stapten voorbij en de heren lichtten hun hoed voor de heer Anderson.

Het werd stilaan tijd voor het eerste optreden van die avond. Jim begaf zich naar het podium. Het gordijn werd opgehaald en hij stapte onder luid applaus naar voren voor het voetlicht.

„Beste heren en dames, hier aanwezig vanavond.” Hij kuchte even en meende een bemoedigende glimlach op te vangen van zijn vrouw, dochters en zoon die op de tweede rij zaten in de zaal.

„Ik heb deze taak aan mijzelf te danken.” De mensen in de zaal keken even verwonderd op. „Ja hoor,” ging vader Anderson voort. „Was ik nooit op het denkbeeld gekomen om mijn zoon te spreken over burgerplicht en het goede voorbeeld geven dan had hij waarschijnlijk nooit zijn vaders kandidatuur naar voren gebracht, voor de taak van programmator!” Een luid gelach steeg op uit de zaal. Vader Anderson had zijn publiek reeds in de ban. „Toen ik er dan nog bij te horen kreeg dat ik sterren van het formaat van een Astaire en een Hope, diende bij te halen, zonk mij de moed wel even in de schoenen...” Opnieuw gelach.

„Plicht behoort nu eenmaal niet tot het gebied van het onmogelijke, beste mensen dus ik moest het wel met andere sterren stellen, hetgeen u mij naar ik hoop, niet euvel zult duiden, als u bereid zijt hun kwaliteiten te zien zoals ze zijn, en dan behoren deze lui tot het beste in hun genre.” En met een plotse beweging wees Jim naar de coulissen achter hem en riep uit : „Als eerste optreden van de avond, het knappe danspaar Billy en Alice Brown. Luid handgeklap begeleidde het verschijnen van de twee dansers die met tranen in de ogen tot voor het publiek stapten en dankbaar bogen.

„Zei ik je niet, dat het pak je geluk zou bijbrengen, Bill?” fluisterde zijn vrouw. Bill keek haar met een warme blik aan en toen zette de muziek een pakkende tango in en beide artiesten zweefden reeds over de planken.

Jim was snel naar de zaal afgedaald en nam even plaats naast zijn echtgenote.

„Zij hadden zulk een kans nodig, Margaret...” monkelde vader Anderson. „Iemand moest eens het goede voorbeeld stellen!”

Moeder Anderson knikte dat zij het begreep. Haar hand zocht die van vader en kneep die. Hij was een wonderbare man haar man, dat wist zij al lang.

Geboeid volgde vader Anderson het optreden van beide artiesten, dan verdonkerde zijn blik plots.

„Margaret” hijgde hij, „Het kostuum!”

Moeder keek nu ook nauwkeuriger toe, ja die danser droeg net hetzelfde pak als Jim had bezeten.

„Nu ja,” fluisterde zij, „misschien hebben jullie dezelfde kleermaker!”

Vader knikte, maar hij was toch niet helemaal overtuigd. Nee, het was toch maar al te gek. Hoe kon die man nu aan zijn pak komen?

Het danskoppel Bill en Alice Brown kende een geslaagd optreden en nadien volgde nog heel wat goede attracties, die het publiek een aangename avond schonken.

Na de voorstelling verwijlde Jim Anderson nog een tijdje in de gangen achter het toneel. De deur van de Browns werd geopend en Bill stapte naar buiten.

„Ha, mijnheer Anderson!” riep hij uit. „Wat fijn dat ik je nog zie!”

Vader glimlachte, hij was verheugd over het grote succes dat het paar geogst had.

„Knap danswerk was dat mijnheer Brown!”

„Je weet nog niet alles!” juichte Bill. „We kregen zoëven een kontrakt voor een optreden in een kabaret van de stad, zes weken vooruitbetaald en weet je 't is niet alles, daarna komen nog drie andere steden aan de beurt. Ik geloof zo dat we opnieuw in het werk zitten!”

Zijn vrouw was naast hem komen staan en Bill Brown drukte haar in zijn armen.

„Is het niet fijn, Alice, te weten dat er nog beste mensen op deze aardbol rondlopen zoals die mijnheer Anderson hier?”

Alice Brown knikte met tranen in de ogen, zij vatte Jim Andersons hand en drukte die hard.

„Dank je voor alles en vooral... voor het pak... dat Bill zoveel geluk aanbracht. Hij zal het nooit wegdoen. Dat beloven we je!”

„Kom, kom!” weerde vader Anderson af. „Ik deed alleen mijn plicht maar hoor!”

Hij glimlachte enigszins verlegen en toen trof hem een paar woorden van het paar...

„Het pak van mij?”

„Ja!” grijnsde Bill. Hij streek met zijn vingers langs zijn revers en keek even naar zijn schoenen. „We kregen het van de jonge Dienstertjes heet het, maar tenslotte moeten wij er u toch om bedanken!”

„Ja natuurlijk...” Vader moest plots innerlijk lachen. De jonge Dienstertjes, dat hij daar niet eerder aan gedacht had. Katy! Een brede glimlach gleed over zijn gelaat en toen zei hij: „Nu mijnheer Brown, u draagt het met meer zwier dan ik ooit deed weet je... vooral op de planken!”

En toen lachten ze alle drie om het hardst.

2 dn 5750

Drie dagen waren verlopen sedert het feestavondje. Rechter Harris liet de hamer met een zware slag op zijn lessenaar neerkomen en bromde:

„Dus mejuffer Anderson, u hebt niet precies gezien wie van beide voertuigen door het rode licht reed?”

„Nee edelachtbare” piepte Betty.

„Nochtans verklaarde u aan de agent van dienst dat het mevrouw was, die door het rode licht reed!”

De rechter blikte naar mevrouw Troy-Deventer die hooghartig naar de getuigestoel keek.

„Nu goed dan...” gromde rechter Harris. „Het is tenslotte dit getuigenis dat van tel is! Normaal zouden wij de heer Peters moeten veroordelen voor de opgelopen schade aan mevrouw Troy-Deventers wagen, ware het niet dat de agent heeft opgetekend in zijn verslag, dat mevrouw zonder lichten reed en de duisternis reeds was ingetreden. Wij besluiten dan ook tot het verwerpen van de klacht en beide partijen zullen hun eigen schade voor rekening nemen.”

„Volgende zaak!”

Terwijl ze naar buiten liepen, kneep mevrouw Anderson de arm van haar man en mompelde, „misschien loopt ze toch niet naar de concurrentie Jim, en Betty heeft haar plicht goed begrepen! Het moet een zware opoffering voor haar zijn geweest, een eerlijke bekentenis tegenover de aardige ogen van Walter Peters!” „Ik twijfelde er geen ogenblik aan...” lachte vader, „dat zij aldus zou handelen.”

„Natuurlijk” monkelde moeder, „een vader weet zulke dingen immers altijd beter!”

